

ни, рескрипти и пр., при което не му беше чужда мисълта, да изкаже по този начин презрението си към просташкия селски народ, който иска да му диктува волята си, принуждавайки го да се разделя от своите любимци. А за отдушник на накипялото народно негодуване той повикваше на власт някоя от партиите, която в дадения момент беше подходяща за такъв, поради по-голямата благосклонност към нея на общественото мнение в страната или, най-малко, поради по-примирителното държане на народа към нея. И тези партии, които поради дълготото чакане на властта, започваха да стават нетърпеливи, се втурваха безогледно в обятията на властта, забравяха нееднократно даваните от тях обещания на народа, прибягваха до плитка казуистика, за да доказват на последния, че те не вършат нищо повече и нищо по-малко от това, което порано са му обещавали и се надсмиваха над невежеството и несъзнанието на масата. Би било, обаче, несправедливо и неверно да се отрича, че измежду политическите партии, които са играли, макар и неволно тази роля на отдушник, са липсвали понякога и такива, които са били най-искренно проникнати от желанието да изменят този ред на нещата, да създадат ред и законност в страната и да възстановят, тъй да се каже, нарушената конституционна хармония. По една или друга причина, обаче, те не са никога схващали правилно истинските причини за политическото безсилие на масата, не са никога посочвали на народа истинските недъзи, от които страда нашия политически живот. И веднаж поели властта, това тяхно желание скоро се изгубваше. тъй като изкусният Фердинанд не закъсняваше да ги увлече по пътя на техните предшественици или, при невъзможността да направи това, им поставяше капани или стоварваше върху тях отговорността за някое